

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ

Ω! τὸ μῖσος!... Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο τρομερότερη δύναμις ἀπὸ τὸ μῖσος!... Μοῦ συνέβη κάποτε νὰ παρακολουθῆσω ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐκδήλωσι ἑνὸς πραγματικοῦ μίσους, ἑνὸς μίσους πού περιμένε ὑπομονετικά ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἀσβεστη δίψα του, πού ἀπολάμβανε σιγὰ - σιγὰ καὶ ἡδονικά τὸ θῦμα του...

***

Ἡ παιδική μου ἡλικία εἶνε ὀλόκληρη πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι δυὸ μικρῶν συμμαθητῶν μου, τοῦ Ὑμπέρ ντὲ Πλεκαντίν καὶ τοῦ Ροδόλφου ντ' Ἀρβάν. Μαζὺ τελείωσαμε τὸ γυμνάσιο, μαζὺ παρακολουθήσαμε νομικά στὸ Παρίσι. Δὲν εἶχαμε κανένα μυστικὸ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Κι' ἐγὼ ἀγαποῦσα ἐξίσου τὸν φιλάσθενο καὶ καχεκτικὸν Ὑμπέρ καθὼς καὶ τὸν εὐσωμο καὶ ρωμαλέο Ροδόλφο...

Ἀργότερα, τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μᾶς χώρισε καὶ μᾶς παρέσυρε πρὸς διαφορετικὲς κατευθύνσεις. Στὴν ἀρχή, εἶχαμε τακτικὴ ἀλληλογραφία. Μιά μέρα σταμάτησε κι' αὐτή... Τὸ μόνο πού ἤξερα γιὰ τοὺς παληούς μου φίλους ἦταν ὅτι ζούσανε καὶ οἱ δυὸ στὴν ἐπαρχία τους, τὴν Βρετάνη. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μοῦ παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ. Ἐμεναν ὁ καθένας στὸν πύργο του, σχεδὸν γείτονες. Ζούσανε μόνοι. Ὡστόσο δὲν περνοῦσε μέρα πού νὰ μὴν συναντηθοῦνε μιὰ στὸ σπίτι τοῦ ἑνὸς καὶ μιὰ στοῦ ἄλλου.

Πρῶτος ὁ Ὑμπέρ μὲ κάλεσε νὰ φᾶμε μαζὺ. Μᾶς σερβίρισαν στὴ μεγάλη τραπεζαρία τοῦ πύργου, γεμάτην παλιὰ ἔπιπλα καὶ ἔργα τέχνης. Ἦπιαμε πολὺ καὶ ἔτσι μπόρεσαμε νὰ θυμηθοῦμε εὐκολώτερα τὰ παλιὰ, τὰ περασμένα χρόνια. Ὁ Ὑμπέρ καὶ ὁ Ροδόλφος διατηρούσανε ζωηρότερα στὸ μυαλό τους τὶς ἀναμνήσεις αὐτὲς, ἴσως ἐπειδὴ βλέπόντουσαν συχνὰ καὶ τοὺς παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν παιδική τους ἡλικία.

— Καλὰ πού τὸ θυμήθηκα! εἶπα ξαφνικά. Κάποτε, Ὑμπέρ, διάβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα τὴν ἀγγελία τῶν γάμων ἑνὸς Πλεκαντίν... Μήπως ἦσουν ἐσύ;

Ὁ Ὑμπέρ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Στήριξε τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι, ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἔρριξε ἕνα παράξενο βλέμμα στὸν Ροδόλφο, ὁ ὁποῖος κύτταζε ἄλλοῦ, καὶ τέλος εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή:

— Ναι, ἐγὼ ἦμουν! Μιά φορά ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου... Καὶ ἡ κοπέλλα πού ἀγάπησα δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναίκα μου... Ἀ! ὑπῆρξαμε πολὺ εὐτυχισμένοι, ἡ "Εδιθ κι' ἐγώ... Θυμᾶσαι, ἀλήθεια, Ροδόλφε, πόσο εἶμαστε εὐτυχισμένοι; Κι' ἡ "Εδιθ ἦταν τόσο ὠραία καὶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ! Ἐξ ἄλλου, μὲ ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνη πολὺ, στὴν ἀρχή. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν στοργή, τὴν τρυφερότητά της...

»Μιά μέρα, χρειάστηκε νὰ φύγω. Ἐλειψα ἕξι μῆνες... Εἶχα κάνει ἕνα ταξίδι ὡς τὴν Ἰταλία, γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους. Ὅταν γύρισα, τρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν λαχτάρα νὰ ξανασιφίξω τὴν γυναίκα μου στὴν ἀγκαλιά μου, ἡ "Εδιθ μοῦ ἔκανε ψυχρὴ ὑποδοχή... Μὲ πῆρε τὴν ἐπομένη κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε ἀπαθέστατα:

— Ὑμπέρ, μάθε ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ πειδιά!...

»Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε κυττάζοντάς με κατὰματα, μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητά.

— Ἀγαπῶ ἕναν ἄλλο! συνέχισε. Καὶ ἀνῆκω σ' αὐτόν! Εἶμαι δική του! Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ σοῦ πῶ;...

»Νόμισα ὅτι ἡ "Εδιθ τρελάθηκε. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε

ὅτι τὰ μάτια της πετούσανε παράξενες λάμψεις... Παρ' ὅλη τὴν ταραχή μου, δὲν δυσκολεύτηκα νὰ καταλάβω ὅτι ἡ "Εδιθ μιλοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι κάποιας ἄλλης δυνάμεως, ἀνώτερης ἀπὸ τὴν δική της... Μὲ κατέλαβε ἀμέσως ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν στραγγαλίσω, νὰ τὴν σκοτώσω... Ὡστόσο, τὸ μόνο πού μπόρεσα νὰ κάνω ἦταν νὰ ξεσπάσω σὲ δυνατὰ ἀναφυλλητὰ, σὰν μικρὸ παιδί...

— Δὲν εἶνε δυνατόν! δὲν εἶνε δυνατόν! τραύλισα, ἀπλώνοντας ἰκετευτικά τὰ χέρια μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἕνα κακὸ ὄνειρο...

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια! μὲ διέκοψε ἀπότομα ἡ "Εδιθ. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καλύτερο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ βροῦμε μιὰ λύσι... Καταλαβαίνω, βέβαια, τὴν λύπη σου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα... Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου μὲ ἀπασχόλησε πολὺ τὸ πρόβλημα τῆς λύσεως πού πρέπει νὰ δοθῇ στὴν ἱστορία αὐτή... Κατάλαβα, λοιπὸν, ὅτι δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω μαζὺ σου, ὅτι μονάχα μ' ἐκεῖνον μπορῶ νὰ ζήσω. Ἐπειδὴ, ὅμως σέβομαι τ' ὄνοιά σου καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ νὰ κηλιδώσω τὴν οἰκογενειακή σου ὑπόληψι, θὰ σοῦ προτείνω τὰ ἑξῆς: Πρέπει νὰ πεθάνω, νὰ προσποιηθῶ δηλαδή ὅτι πέθανα... Ἄν μὲ βοηθήσῃς κι' ἐσύ, κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτα... Ὁ οἰκογενειακὸς μας τάφος εἶνε ἀρκετὰ εὐρύχωρος... Θὰ τοποθετήσῃς τὸ φέρετρό μου σὲ μιὰ γωνιά καὶ τὴν βραδυὰ τῆς κηδείας θὰ στείλῃς τὸ κλειδί τοῦ τάφου στὴν διεύθυνσι πού θὰ σοῦ ἀφήσω στὸ γραφεῖο μου... Ὁ παραλήπτης, ὁ ἄνδρας δηλαδή πού ἀγαπῶ, θάρρη νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸν τάφο καὶ θὰ μὲ πάρῃ μαζὺ του γιὰ νὰ ζήσουμε μαζὺ, σ' ἕναν μακρυνὸ τόπο, μιὰ καινούργια ζωὴ!...

»Τὴν παράδοξη αὐτὴ πρότασι μοῦ ἔκανε ἡ "Εδιθ, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου. Μονάχα σ' ἕνα γυναικεῖο μυαλό θὰ μπορούσε νὰ ριζοβολήσῃ μιὰ σκέψις τόσο τερατώδης — σ' ἕνα γυναικεῖο μυαλό θολωμένο ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ πάθος. Θεέ μου! δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τρυφερῆς καὶ στοργικῆς "Εδιθ!... Καταλάβαινα ὅμως ὅτι μονάχα μιὰ μεγάλη ἀγάπη θὰ εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ διαφθεῖρη σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν συνείδησι τῆς "Εδιθ... Καταλάβαινα ἐπίσης, ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της, ὅτι ἂν δὲν δεχόμουν τὴ λύσι πού μοῦ πρότεινε, ἦταν διατεθειμένη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι μου καὶ ν' ἀκολουθήσῃ φανερά τὸν ἄλλον, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου... "Ω! ἦμουν βέβαιος ὅτι τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν σταματήσῃ στὸν κατήφορο πού πῆρε... Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψω στὴν ἀξίωσί της...»

***

Κύτταζα τὸν φίλο μου κατὰπληκτος. Ὁ Ὑμπέρ γέμισε τὴν πίπα του, τὴν ἀναψε καὶ ἕστερα συνέχισε:

— Ναι, δέχτηκα τὴν πρότασι τῆς γυναίκας μου... Καὶ τὴν ἄφησα νὰ πεθάνῃ... Ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν εἰλικρινῆ μου πόνο — μήπως δὲν ἔχανα πραγματικά τὴν ἀγαπημένη μου "Εδιθ; — μ' ἄφησαν νὰ τὴν ξευχτίσω... Μόνος μου τὴν κατέβασα στὸν κρύο τάφο... Ἐκεῖ κάτω, προσπάθησα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά

Σοῦ πῆρε ὁ θάνατος τὴν ἐρωμένη σου μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου!...

νά την μεταπίσω... Ἐκείνη, ὅμως, ἦταν ἀνένδοτη...

»Κάρφωσα τὸ φέρετρό της μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια... Θυμᾶσαι, Ροδόλφε, τὴν ἀπελπισία μου; οὐτ' ἓνα δάκρυ δὲν κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια μου, μὰ ὅλοι φοβήθηκαν μήπως τρελλαθῶ... Καθὼς βλέπετε, εἶχα τὴν δύναμι ν' ἀνθέξω στὴν σκληρὴ αὐτὴ δοκιμασία καὶ νὰ μὴ χάσω τὸ λογικὸ μου...

»Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μου!...»

Καὶ ὁ Ὑμπέρ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ ἄρχισε νὰ περιφέρεται στὴν τραπεζαρία, σφυρίζοντας, σὺν νὰ εἶχε τελειώσει τὴν ἀφήγησί του.

— Κ' ὕστερα; τὸν ρώτησα, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία.

— Τί ὕστερα;

— Τί ἀπέγινε μὲ τὸ κλειδί;

— Ποιὸ κλειδί;... "Α! ναι, τὸ κλειδί τοῦ τάφου... "Ε! λοιπὸν, ἀγαπητέ μου, δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν διεύθυνσι τοῦ φίλου τῆς γυναίκας μου... Ἡ "Εδιθ μου εἶχε πῆ ὅτι θὰ τὴν ἀφηνε στὸ γραφεῖο της... Δὲν μπόρεσα, ὅμως, νὰ τὴν ἀνακαλύψω... Φαίνεται ὅτι θὰ λησμόνησε νὰ τὴν γράψῃ, ἀπὸ τὴν ταραχὴ της... Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερα σὲ ποιὸν νὰ στείλω τὸ κλειδί, περίμενα νάρθῃ μόνος του ὁ κύριος αὐτὸς νὰ μοῦ ζητήσῃ... τὴν γυναῖκα μου... "Ἐκανα τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἦταν συνεννοημένος μὲ τὴν... μακαρίτισσα. Κανείς, ὅμως, δὲν παρουσιάστηκε... Φαίνεται ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸ συνέλαβε ἡ γυναῖκα μου χωρὶς νὰ πῆ τίποτε οὔτε στὸν φίλο της... Θὰ τοῦ τὰ ἔλεγε ἴσως ὅλα στὴν ἐπιστολή... πού δὲν τοῦ ἔγραψε!...

"Ἐνα μουγκρητὸ ἀκούστηκε τότε μέσ' στὴν τραπεζαρία. Ὁ Ροδόλφος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ κύτταξε τὸν Ὑμπέρ μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο...

Τότε μονάχα μάντεψα τὴν φριχτὴ ἀλήθεια! Ὁ Ροδόλφος ἦταν ὁ φίλος τῆς "Εδιθ!...

"Ἄλλ' ὁ Ὑμπέρ πλησίασε τὸν Ροδόλφο ἀτάραχος καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Τί σοῦ συμβαίνει, ἀγαπημένε μου φίλε;... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι λησμόνησα νὰ σοῦ διηγηθῶ μέχρι σήμερα τὴν ἱστορία αὐτὴ... Φοβήθηκα ἐξ ἄλλου μὴ σὲ λυπήσω, ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἀγαποῦσες λίγο τὴν "Εδιθ... "Ἄς εἶνε, φάνηκες πολὺ καλὸς μαζί μου... Κάθε μέρα ἐρχόσουν γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς... Καὶ τώρα ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι... Τὸ κλειδί τοῦ τάφου τὸ φυλάω ἀκόμη ἐγώ... Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ τὸ πάρης τώρα ἐσύ; Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς!

Καὶ ὁ Ὑμπέρ, λέγοντας αὐτὰ, ἀνοιξε τὸ ποικαμισό του κι' ἔδειξε ἓνα κλειδί κατακόκκινο ἀπὸ τὴν σκουριά, πού κρεμότανε ἀπὸ τὸ λαιμό του, ἀπὸ μιὰ ἀλυσίδα. Καὶ, βγάζοντας πειὰ τὸ προσωπεῖο, συνέχισε μ' ἓνα ἄγριο, διαβολεμένο γέλιο:

— Μπορεῖς τώρα, καταραμένε, νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸν σκελετὸ τῆς ἀγαπημένης σου! Σὲ περιμένει μέσα στὸ φέρετρό της νὰ πᾶτε νὰ ζήσετε μαζί μιὰ καινούργια ζωὴ, σ' ἓναν μακρυνὸ τόπο!... Φτωχέ μου φίλε, τί ἔπαθες!... Σοῦ πῆρε ὁ θάνατος τὴν ἐρωμένη σου μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου!... Χαχαχααά!...

MAURICE LEBLANC

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τὸ ἀκριβώτερο βιβλίον τοῦ κόσμου ὑπάρχει στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ δωρηθὲν ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς τῆς Βραζιλίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χειροτονίας τοῦ πρώτου βραζιλιανοῦ καρδινάλιου.

Τὰ φύλλα του εἶνε ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι πάνω στὰ ὁποῖα ἔχει τυπωθῆ ἡ ἱστορία τῆς Βραζιλίας ἀναγλυφικῶς. Μπροστὰ εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ πάπα Βενεδίκτου, περιβαλλομένη ἀπὸ 190 διαμάντια ἐξόχου λαμπρότητος.

Τὸ βιβλίον τελειώνει μ' ἓναν χάρτη τῆς Βραζιλίας πού ἔχει σχηματισθῆ ἀπὸ διάφορα πολύτιμα πετράδια, τὰ ὁποῖα ἔχουν διαφορετικὸ χρῶμα γιὰ κάθε ἐπαρχία τῆς βραζιλιανῆς Δημοκρατίας.

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώσταις μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.